

Розділені долею. Книга 2

КУПИТИ

Про книгу

Життя Кіри Ноавек і Акоса Кересета визначене долею, яку проголошує оракул у день їхніх уродин. А щойно доля визначена, її не уникнути. Але хай що каже доля, а Акос закохується в Кіру: він помре на службі Кіриній родині. І коли Кірин батько Лазмет Ноавек, бездушний тиран, який вважався мертвим, повертає собі престол шотетів, Акос розуміє, що кінець його близько, як ніколи. Лазмет розпалює варварську війну, а Кіра з Акосом відчайдушно намагаються будь-що зупинити його. Можливо, Кірі доведеться забрати життя власного батька. Можливо, Акосу доведеться віддати своє життя. Тільки ні Кіра, ні Акос ще не знають, який неочікуваний поворот приготувала їм доля...

Читайте продовження бестселеру "Мітка".

Пролог. Айджа

— Звідки стільки страху? — питаємо себе ми.

— Вона збирається нас убити, — відповідаємо ми.

Раніше нас тривожило відчуття одночасного перебування у двох тілах. Але після стількох циклів від часу, коли наші енергетичні дари поєдналися в один новий, незвичний дар, ми до цього звикли. Тепер ми вміємо вдавати, що замість однієї людини ми є двома різними, — хоча полюбляємо залишитися наодинці, щоб розслабитись і бути справжніми. Ми є однією особою у двох тілах.

Ми вже покинули Урек — останнє відоме місце нашого перебування. Ми десь у космосі, а його темряву порушує лише вигин червоного енергетичного потоку.

Лише в одній з наших двох камер був люк. Ота камера — вузький простір з тоненьким матрацом і пляшкою води. Друга камера була складом, який заповнив різкий і ядучий запах дезінфекційного засобу. Єдиним джерелом світла є зачинені нині вентиляційні отвори у дверях, хоча вони й не повністю перекривають сяйво з коридору.

Ми одночасно простягаємо дві руки: одну — коротку й засмаглишу, іншу — довгу і бліду. Перша здається дегшою, а друга — неповороткою і важкою. Ліки перестали діяти лише в одному тілі.

Одне серце б'ється сильно, а друге — спокійно.

— Збирається нас убити, — кажемо ми один одному. — Ми впевнені?

— Упевнені не менше за передбачення долі. Вона жадає нашої смерті.

— Передбачення долі.

У цьому є дисонанс. Як людина може водночас щось любити і ненавидіти, так і ми любимо і ненавидимо передбачення долі, ми в них віримо і воднораз ні.

— Яке там слово вживала наша матір...

— У нас дві матері, два батька, дві сестри. Та лише один брат.

— Прийми свою долю, чи терпи її, чи...

— «Тебе спіткає доля», казала вона, — відповідаємо ми. — Бо все інше — то самоомана.

Розділ 1. Кіра

Лазмет Ноавек, мій батько і колишній тиран Шотету, понад десять років вважається мертвим. Під час першого соджорну після його загибелі ми влаштували для нього по-хорон, а оскільки тіла не було, у космос відправили його обладунки.

Однак ув'язнений у трюмі цього транспортувальника мій брат Різек сказав: «Лазмет живий».

Мама інколи називала батька Лазом. Лише Іліра Ноавек могла на таке наважитися.

«Лазе, — казала вона, — облиш».

І якщо вона не командувала ним занадто часто, він слухався. Він поважав лише її й нікого іншого, навіть друзів.

Він виявляв до неї трохи м'якості, а з усіма іншими... то вже інакша річ.

Мій брат (який на початку життя був м'яким і лише пізніше зачерствів і почав знущатися з власної сестри) навчився в Лазмета, як виколоти комусь око. А ще — як його законсервувати, щоб воно не гнило. Ще не розуміючи, щ міститься в банках, які стояли в зброярні, я ходила туди на них дивитися, вони стояли на полицях, високо над моєю головою, виблискуючи в тьмяному світлі. Очі були з зеленими, коричневими й сірими райдужками, бовталися там, наче риба, що впливає на поверхню акваріума, щоб поїсти.

Батько ніколи власноруч не відрізав людям частин тіла.

І не наказував іншим таке робити. Він контролював тіло людини своїм енергетичним даром і примушував її робити це самотужки.

Смерть — не єдине покарання для людини. Можна-бо ще й наслати їй нічні жахіття.

Коли пізніше мене знайшов Акос Кересет, я була на навігаційній палубі невеликого транспортувальника, на якому ми полишали мою рідну

планету, де зараз опинилися на межі війни два народи: мій — шотети і народ Акоса — тувесити. Я сиділа в капітанському кріслі, розкручуючись туди-сюди, щоб заспокоїтися. Хотіла розповісти йому про Різекове зізнання, що мій батько — якщо він справді мій батько, якщо Різек узагалі мій брат — живий. Різек здавався певним, що ми з ним не однієї крові, що я насправді не член родини Навеків. Він сказав, що саме тому мені не вдалося відімкнути генетичний замок до його кімнати і вбити його під час першої спроби.

Але я не знала, як почати. Зі смерті мого батька? З тіла, якого ми так і не знайшли? З незначного відчуття, що ми з Різеком маємо занадто різну зовнішність, щоб бути родичами?

Здавалося, Акос теж не був налаштований на розмову.

Він розстелив знайдену десь на кораблі ковдру на підлозі, між капітанським кріслом і стіною, й ми лягли на неї поруч, дивлячись у нікуди. Енергетичні тіні — мій рухливий болючий дар — огорнулися навколо моїх рук, немов чорна нитка, пронизуючи болем усе аж до кінчиків пальців.

Мене не лякала порожнеча. Завдяки їй я почувалася маленькою. Практично непомітною. І це мене втішало, бо я занадто часто хвилювалася, що здатна заподіяти забагато шкоди. Якби я залишалася маленькою й уникала контактів, то принаймні більше б не шкодила. Я хотіла лише того, до чого могла дістати рукою.

Акос обгорнув мій мізинець своїм указівним пальцем.

Коли його дар почав протидіяти моєму, енергетичні тіні зникли.

Так, мені, безперечно, вистачало того, до чого я могла зараз дотягнутися.

— А ти могла б... сказати дещо тувеситською? — запитав Акос.

Я обернула до нього голову. Він продовжував дивитися вгору у вікно, а на вустах завмерла слабка усмішка. На його носі й одній повіці, якраз біля вій, порозсипалося ластовиння. Я, повагавшись, підняла руку з ковдри, бажаючи його торкнутись, але також бажаючи продовжити це відчуття. Тоді кінчиком пальця провела по лінії його брови й обличчю.

— Я не папужка, — сказала я. — Не щебечу за наказом.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ